

Bona Genit

Autor **DAVID LINDSAY-ABAIRE**

Director **DANIEL VERONESE**

**2 Tony Awards
2011**

MERCÈ ARÁNEGA · ÀLEX CASANOVAS · NIES JAUME
CAROL MUAKUKU · RUBEN AMETLLÉ · ANGELA JOVÉ

teatregoya**CODORNÍU**
direcció: josep maria pou

Bona Gent, escrita pel guardonat dramaturg nord-americà David Lindsay-Abaire, guanyador del Premi Pulitzer, i dirigida pel director argentí de referència internacional, Daniel Veronese, ens presenta amb gran honestedat, humor i sensibilitat, la tràgica història de Margie Walsh.

Resident a la perifèria de Boston, mare soltera i amb una filla discapacitada, Walsh es veu abocada a la bancarrota absoluta i farà tot allò que estigui a les seves mans per cercar noves oportunitats i reptes, recuperar la il·lusió en la vida i oferir-li un millor futur a la seva filla. No ho tindrà fàcil, però els seus amics l'ajudaran. Un gran relat sobre l'amistat.

“La meva infància fou en un barri de classe baixa. Però un dia vaig rebre una beca per estudiar en una escola privada dels suburbis. Aquesta oportunitat d'estudi va determinar un canvi en el meu aparent destí. Fou així que tots els dies agafava sol el tren d'anada i tornada, i al passar temps amb els meus nous companys el meu accent va anar canviant, mutant, suavitzant-ne el to. Però el més curiós de tot és que tornava a sortir ràpidament cada cop que parlava per telèfon amb la meva mare o amb un familiar. D'alguna manera, era com ser bilingüe. Vaig voler escriure BONA GENT recordant i sent respectuós als meus orígens, però també amb totes les seves ambigüitats.”

David Lindsay-Abaire

Bona Gent

Autor

David Lindsay-Abaire

Traducció

Joan Sellent

Direcció

Daniel Veronese

Repartiment:

Margaret **Mercè Aránega**

Mike **Àlex Casanovas**

Jean **Antònia (Nies) Jaume**

Kate **Carol Muakuku**

Stevie **Ruben Ametllé**

Dottie **Àngela Jové**

Escenografia

Paco Azorín

Vestuari

Mercè Paloma

Il·luminació

Txema Orriols

Espai sonor:

Damien Bazin

Caracterització

Toni Santos

Direcció de producció

Amparo Martínez

Cap de producció

Maite Pijuan

Producció executiva

Raquel Doñoro

Direcció tècnica

Miguel Montes

Ajudant de direcció

Iban Beltran

Ajudant d'escenografia

Alessandro Arcangeli

Regidor

Juan Carlos Londero (Ronco)

Sastressa

Pepa Mogeda

Cap tècnic del teatre

Moi Cuenca

Construcció de l'escenografia

Taller d'escenografia Sant Cugat

Premsa

Blanca de Carreras / Jordi Bou

Màrqueting i comunicació

Publiespec

Reportatge fotogràfic

David Ruano

Disseny gràfic

Mac&Bet

Meritòria de direcció **Anna Pérez**

Primera representació

al **Teatre Goya Codorniu**

el 16 de març del 2013

Agraïments **PENTAX**

És una producció de

FOCUS

Distribució **FOCUS**

Jordi Basomba jbasomba@focus.cat

Susana Rueda srueda@focus.cat

93 309 75 38

Daniel Veronese

Dramaturg, director de teatre, actor i titellaire, a més de realitzar les seves pròpies produccions musicals i escenogràfiques. És membre fundador del grup "El Periférico de Objetos", creat el 1989, que basa la seva experimentació en el treball d'integració d'actors i objectes. Com autor, va escriure *Crónica de la caída de uno de los hombres de ella*, *Del maravilloso mundo de los animales: conversación nocturna*, *Luz de mañana en un traje marrón*, *Luisa*, *Señoritas porteñas*, *Formas de hablar de las madres de los mineros mientras esperan que sus hijos salgan a la superficie*, *Unos viajeros se mueren* i *Sueño de gato*, entre altres. Les seves obres s'han publicat en dues col·leccions: *Cuerpo de prueba* (catorze peces) i *La deriva* (set peces).

Com a director ha realitzat les posades en escena de *Variaciones sobre B...*, *El hombre de arena*, *Cámara Gesell*, *Breve vida*, *Máquina Hamlet*, *Circoneuro*, *El líquido táctil*, *Zooedipous*, *Monteverdi método bélico*, *La muerte de Marguerite Duras*, *Mujeres soñaron caballos*, *Open House*, *El suicidio*. *Apócrifo 1*, *Dramas breves 2*, *Un hombre que se ahoga* (versió de *Las tres hermanas* d'Anton Txèhov), *La niña fría*, *El método Gronholm*, *En auto*, *Espía a una mujer que se mata* (basada en *Tío Vania* d'Anton Txèhov) i *Teatro para pájaros*.

Guardonat amb més de trenta premis per la seva tasca al teatre. Els seus espectacles han rebut produccions de diversos festivals i institucions de l'exterior com el Theatre der Welt, el Festival d'Avignon, el Kunsten Festival des Arts, el Hebbel Theatre i el Holland Festival, la Fabbrica Europa, el rionenacontemporànea. A més, han rebut subsidis en Argentina com el de la Fundació Antorchas, el de Proteatro, el de la Associació Argentina d'Actores i el del Teatro San Martín.

Entre 1999 i 2005 Veronese fou curador del Festival Internacional de Buenos Aires. També és jurat de prestigioses institucions teatrals.

L'abril de 2007 es va estrenar a Madrid *Mujeres soñaron caballos*, sota la seva direcció, amb un elenc d'actores espanyols. El juliol del mateix any, va presentar al Lincoln Center Festival el seu espectacle *Un hombre que se ahoga*. Durant 5 setmanes el va presentar al María Guerrero de Madrid (CDN) i 3 setmanes en el Teatro Lliure de Barcelona.

Els seus espectacles *Espía a una mujer que se mata* i *Un hombre que se ahoga* van realitzar una gira mundial durant el 2008 a Mèxic, Espanya, França, Itàlia, Tokyo, Moscú i Corea, entre altres.

El gener del 2008 estrena *Gorda*, de Neil Labute al Paseo La Plaza. Durant el 2009 estrena *La forma de las Cosas*, de Neil Labute, al Multiteatro, Glengary Glennross, al Teatro Español de Madrid, i realitza dues versions d'Ibsen, *El Desarrollo de la Civilización venidera* (versió de *Casa de nines*) i *Todos los grandes Gobiernos han evitado el Teatro íntimo* (versió de *Hedda Gabler*); aquests espectacles han recorregut Espanya, França, Viena, Brussel·les, Portugal, Itàlia, Uruguai, Brasil i Alemanya entre altres. Durant el 2010 va estrenar *Los Reyes de la Risa* protagonitzada per Alcón i Francella, i *El descenso del Monte Morgan* protagonitzada per Oscar Martínez, ambdues al Teatro Metropolitan.

El 2011 va presentar quatre espectacles seus durant un mes al Teatro San Martín i va estrenar *Un tranvía llamado deseo* al Teatro Apolo. Durant el 2012 va estrenar *Los Hijos se han dormido* (versió de *La Gavina* d'Anton Txèhov) amb producció del Teatro San Martín, el Festival de Tardor de Paris i Sebastián Blutrach.

A l'Argentina va dirigir *La última sesión de Freud* i *Cock* amb molt bona recepció de públic i crítica. També ha estrenat *Los hijos se han dormido* amb elenc espanyol al Teatro Español de Madrid.

Notes del director

Hace unos años presencié esta imagen: un mendigo llorando sin consuelo en plena calle, abandonado a su angustia. Paradoja cruel que sacude el campo de lo estándar, ¿no?; porque tendemos a mirar hacia adelante y creer que quien llega a esa situación de abandono ya no sufre de la misma manera que nosotros. ¿Qué más se puede perder cuando ya no se tiene nada? Bona Gent nos enfrenta a los dolorosos e irreparables conflictos causados por las diferencias sociales. Con más motivo, si se trata de individuos con un mismo origen, porque no resulta fácil ascender a otro nivel, y quien lo consiga, originará enfrentamientos, en donde también las emociones sufrirán daños irreparables. Las infinitas precariedades económicas que los más humildes deben afrontar son el pretexto para que Lindsay-Abaire, nos presente esta trágica historia, repleta de múltiples sacrificios. Las elecciones de la protagonista resultan muchas veces equivocadas; pero poco se puede opinar cuando es el deseo de tener una vida digna lo que está en juego. Me gustaría creer que existe una especie de victoria, meramente individual, que no tiene que ver con la suerte que nos toca para triunfar, ni con la virtud de escalar posiciones en la sociedad, ni con el lugar en donde nos tocó nacer; sino con la amistad y la solidaridad que practican los que ya no poseen nada.

David Lindsay-Abaire, el dramaturg i la seva escriptura

David Lindsay-Abaire va nèixer a Boston el 1970, en una família catòlica d'ascendència irlandesa molt compromesa amb les seves arrels. La seva mare treballava en una fàbrica i el seu pare utilitzava la part posterior d'un camió per vendre fruites en el mercat de Chelsea. Com és lògic, estudiava en escoles públiques de Boston fins que, quan va acabar seté, va rebre una beca de sis anys en la Milton Academy de Massachusetts, una institució privada d'alta consideració que el va introduir en un entorn social molt diferent al familiar i en aquest contrast és potser on podem extraure cert reflex en el món absurd, esperpèntic i contradictori que proposen els seus textos: «Les meves obres –afirma l'autor– estan poblades per alienats i margïnats a la recerca de la claredat».

L'humor, la diversió i la comicitat són conceptes que preocupen a Lindsay-Abaire, a la vegada que virtuts de les quals s'aprofita i intenta cultivar quan escriu:

“A l'escola m'agradava fer que la gent rigués per alguna cosa que deia o escrivia, i m'atreia allò que em convenia i que em feia sentir a gust amb mi mateix. Sona narcisista, però hom fa allò per al que està dotat, i jo sentia que era bo divertint la gent amb el que escrivia.”

Més endavant, va dir, en una entrevista:

“Bona part del meu treball és francament còmic, habita mons estranys, dóna la volta a realitats que fan que el públic rigui, o se sorprengui, o fins i tot a vegades tingui por. No m'agrada escriure de manera corrent. Prefereixo que el públic pensi: «Què dimonis és això? On estic? Què està passant aquí?»

Potser perquè sovint és així com em sento. Més aviat és una qüestió de compartir amb l'espectador un estupor davant el costat més grotesc de la vida quotidiana, davant del que ja té de teatralitzat la realitat, l'absurd i desmesurat, allò inconcebible i no obstant això, versemblant. Però aquesta realitat no es trasllada així com així a l'escena, perquè en la vida pot haver-hi conflicte, però no necessàriament hi ha drama.”

El seu objectiu és escriure obres ambigües i ràpides, amb capacitat de passar de la comèdia descarada a alguna cosa commovedora en un instant.

“Les meves obres presenten un món molt específic que és absurd i divertit, però que conté en la seva base una tristesa real que és molt real.”

De totes formes, i malgrat el seu èxit –o a conseqüència d'aquest–, Lindsay-Abaire no és simplement un autor dramàtic, sinó també un guionista cinematogràfic, activitat que va iniciar just després de graduar-se en la Juilliard School. I, encara que visqui a Brooklyn, la seva feina és avui Hollywood.

“La veritat és que la meua veu és la mateixa en qualsevol gènere: l'absurd, el grotesc, la tristesa que s'amaga en les profunditats psicològiques... Però crec que escriure teatre és més gratificant perquè és viu i immediat, absolutament present. M'agrada llegir narrativa, però és un acte massa solitari asseure en una habitació per escriure-la o llegir-la, i mai saps exactament què és el que els teus lectors faran amb ella. En canvi, i especialment si escrius comèdia, en el teatre saps si allò que has escrit funciona o no. Per a mi, això és molt més excitant. A més, les meves històries depenen massa del diàleg, o sigui que em resulta més fàcil i divertit escriure-les directament en forma teatral.”

Charles Dickens no és l'únic autor amb el qual Lindsay-Abaire reconeix inspirar-se, de fet la seva llista d'influències declarades és relativament àmplia:

John Guare, Tina Howe, Joe Orton, Sam Shepard, Christopher Durang, Edward Albee, George Feydeau, Eugene Ionesco, Anton Txèhov, George S. Kaufman i Moss Hart. També els escriptors del segle XIX, especialment Dostoievski i Tolstoi (els russos), i Dickens. Les comèdies cinematogràfiques esbojarrades dels anys 30 –les *screwball comedies*– com *My Man Godfrey* o *Twentieth Century*, i qualsevol de Preston Sturges, Frank Capra, els Germans Marx o Abbot & Costello. I fins i tot influències menys erudites com *I Love Lucy*, *The Honeymooners* i *The Monty Python*.

Extret de “David Lindsay-Abaire y los espejos raros”, per Pedro M. Villora

Premi a la Bona Gent

Posem en marxa durant la temporada teatral de “Bona Gent” al Teatre Goya Codorníu una campanya molt especial. Intentem crear una comunitat de bons propòsits, de traspàs d’energies positives i de descomptes a persones que s’ho mereixen. Aquests valors i molts més els hem concentrat en una TARGETA VERDA com a metàfora del traspàs de valors que s’anirà produint al llarg de la formació d’aquesta comunitat.

Un viatge d’anada i tornada

El funcionament és senzill: es distribuïran 10.000 targetes verdes durant les primeres funcions de l’espectacle que els espectadors afortunats podran entregar a una altra persona

que ells decideixin que s’ho mereix. El receptor, entrarà a formar part del de la roda i gaudirà d’un 30% de descompte total en la compra d’entrades (funcions de dimarts a divendres). Les targetes aniran circulant de mà en mà gràcies a tots vosaltres, sempre amb el Teatre Goya Codorníu com a punt central d’intercanvi.

Què és la targeta verda?

És un premi a la bona gent i serveix per gaudir d’un 30% de descompte en la compra de les entrades per a les funcions de dimarts a divendres de “Bona Gent” durant tota la temporada teatral al Teatre Goya Codorníu. Però també és un regal, una

decisió, un desig.

Qui pot merèixer la meua targeta verda?

Si disposeu d’una de les targetes heu de decidir a qui li doneu. A algú que estimeu o valoreu, en definitiva que s’ho mereixi perquè el definiríeu com a “bona persona” per qualsevol motiu podrà ser susceptible de rebre una targeta verda. Una fórmula per premiar la seva bondat oferint-li la possibilitat de rebre un important descompte en les seves entrades i de formar part de la comunitat “Bona Gent”.

La vida de cada targeta segueix un cop bescanviada pel % a la taquilla, ja que serà entregada a un altre espectador perquè segueixi circulant.

... perquè creiem en la BONA GENT

... perquè ens agrada la BONA GENT

GOOD PEOPLE

Crítiques internacionals

Aquesta serà la primera vegada que l'obra **Bona Gent** es presenta a l'Estat Espanyol i, de fet, **Barcelona** és la ciutat que **acollirà l'estrena europea**.

L'espectacle es va estrenar el **2011 a Broadway**, al Manhattan Theater Club, de Nova York i ha guanyat el **Premi Drama Critics Circle Award** a la millor obra i **dos premis Tony**, 'Drama Desk' i 'Outer Critics Circle' a la **millor actriu protagonista**, paper interpretat per l'actriu guanyadora d'un Òscar pel seu treball a 'Fargo', **Frances McDormand**.

"Una crònica emotiva sobre la gent que perd el seu lloc a la seva pròpia vida. Una de les sorpreses més precises i subtils d'aquesta temporada".

The New York Times

"Si Bona Gent no és un èxit, llavors ja no hi ha justícia en aquesta terra!

Variety Magazine

"El millor treball fins avui d'un autor únic com David Lindsay-Abaire. Un obra exemplar sobre com les nostres eleccions ens completen o ens destrueixen i com influeix el destí en el nostre futur"

Slant Magazine

'Bona Gent' defineix les fronteres entre les classes socials amb una gran i aguda percepció però també amb una gran dosi emocional. Paraula a paraula, Lindsay-Abaire sospesa el cost de les identitats truncades i creades fruit de la mobilitat social ascendent amb totes les complicacions i contradiccions que se'n deriven. Analitza a la perfecció els sacrificis realitzats però ignorats; les eleccions que en realitat no ho són tant com sembla.

Don Aucoin, The Boston Globe

El meticulós drama de David Lindsay-Abaire, 'Bona Gent', connecta directament amb el moment i situació actual dels Estats Units; és a dir, les diferències irreconciliables entre les classes socials i les precarietats econòmiques que els menys afavorits han de fer front (...) Per exemple, quan la Margaret es presenta inesperadament a casa del Mike, no necessita obrir la boca per sentir-se totalment desplaçada d'aquell món de confort que tan lluny li queda.

Charles Isherwood, The New York Times

'Bona Gent' és, o intenta ser, un estudi de la vida al Southie, barri perifèric de la ciutat de Boston. En l'Amèrica de Lindsay-Abaire, l'èxit és merament una qüestió de sort i la virtut jeu en els individus que no han sigut afortunats a la vida. 'Bona Gent' és un exemple clar del que millor sap fer l'autor, una peça segura que cuida fins a l'últim detall com explicar al públic allò que volen escoltar.

Terry Teachout, The Wall Street Journal

Margie Walsh s'ha tornat a quedar a l'atur. És una mare soltera, amb una filla afectada per una greu minusvalidesa, i les dues malviuen en un pis de lloguer en el barri obrer de Southie, a Boston. Necessita urgentment ingressos econòmics per pagar el lloguer del pis i recorda que un antic nòvio, Mickey, va aconseguir deixar el barri i va triomfar en la seva vida. Decideix anar a visitar-lo per demanar-li una feina per a ella...

Mercè Aránega

Margie Walsh

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona (1980). Realitza estudis de Pantomima amb Pawel Rouba (1979), de Commedia dell'Arte amb Carlo Boso i del Mètode Stanislavsky amb Carlos Gandolfo (1981 – 1983). Seleccionada per a la Trobada Internacional d'Avignon i becada per la Generalitat de Catalunya (1981 – 1982).

Amb una extensa trajectòria teatral, els seus darrers treballs inclou títols com: *Coriolà*, de W. Shakespeare, adaptació lliure i direcció d'Àlex Rigola, al Teatre Lliure (2012); *Una vella i coneguda olor*, de Josep M. Benet i Jornet, dirigida per Sergi Belbel, al TNC (2011); *Car Wash*, de Marc Rosich, dirigida per Annette Pullen, al Teatre Romea (2011); *Madre Coraje*, de Bertolt Brecht, dirigida per Gerardo Vera, al Centro Dramático Nacional (2010); *Misteri de dolor*, d'Adrià Gual, dirigida per Manuel Dueso, al TNC (2010); *Mort de dama*, de Llorenç Villalonga, dirigida per Marc Rosich i Rafel Duran, al TNC (2010); *El bordell*, de Lluïsa Cunillé i dirigida per Xavier Albertí, al Teatre Lliure (2008); *La Plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda, dirigida per Toni Casares, al TNC (2007); *La Cabra o qui és Sylvia*, d'Edward Albee, dirigida per Josep Maria Pou, al Teatre Romea (2005).

La seva carrera ha estat reconeguda amb diversos premis: va rebre el Premi Nacional de Teatre de Catalunya i Premi Butaca a la millor interpretació, per *Mort d'una dama*, el 2010. Premi FIPA d'Or a la millor interpretació femenina al Festival Internacional de Productos Audiovisuales de Biarritz per *Valèria* (TV movie per a TV3, dirigida per Sílvia Quer) el 2001. El 1998 rep el Premi de la Crítica per *Perifèria Koltès* i *Les Presidentes*. Premi Margarida Xirgu pel seu paper a *L'amant*, de Harold Pinter, el 1996. El 1994 rep el Premi Nacional de Cinematografia de la Generalitat de Catalunya a la millor interpretació femenina per *Rosita, please* (Dir. Ventura Pons). Accèssit d'interpretació femenina al Festival Internacional de Cinema de Barcelona pel curtmetratge *La prueba*, dirigit per Enric Galceran, el 1989.

Àlex Casanovas

Mickey Dillon

Mickey Dillon és un triomfador. Va néixer i créixer en els suburbis del Southie, però gràcies a una beca d'estudis, va aconseguir escapar-ne i estudiar per convertir-se en un metge de reconegut prestigi. Està casat amb una dona afroamericana bastant més jove que ell i tenen una filla. Representa la promesa del somni americà. Mickey no sap que la Margie està disposada a tot per sortir del pou on es troba...

Àlex Casanovas inicia la seva activitat teatral al grup de teatre aficionat d'Alella. Professionalment debuta el 1985 amb el muntatge de la companyia de teatre infantil "La Trepça". Des de llavors, destaquem les següents obres teatrals on ha treballat: *El despertar de la primavera*, de F. Wedekind, dirigit per J.M.Flotsats (1986); *Antígona*, de Salvador Espriu, dirigit per Joan Ollé (1987); *Lorenzaccio*, d'A. De Musset, dirigit per J.M.Flotsats, al Teatre Poliorama (1988); *El Misàntrop*, de Molière, dirigida per J.M.Flotsats, al Teatre Poliorama (1989); *El banquet*, de Plató, dirigit per Iago Pericot i *Maria Estuard*, de F. Schiller, dirigit per Josep Montanyès (1990); *El temps i els Conway*, de J.B.Priestsley, dirigit per Mario Gas (1992); *El Zoo de Cristal*, de Tennessee Williams i *Othel·lo*, de W. Shakespeare, dirigits per Mario Gas (1994); *Dos en un balancí*, de W. Gibson, dirigida per Boris Rotenstein (1997); *Precisament avui*, de J.M.Benet i Jornet, dirigit per Ferran Madico i *Un espíritu burlón*, de Noel Coward, dirigit per Manuel Angel Egea, el 1997; *Pel davant i pel darrera*, de Michael Frayn, dirigit per Alexander Herold, al Teatre Borràs (2002); *Acosta't*, de Patrick Marber, dirigida per Tamzin Townsend (2003); el 2005 treballa a *Surabaya*, de Marc Rosich, dirigida per Sílvia Munt; *Yerma*, de Federico García Lorca, dirigit per Rafel Duran, i *Sóc el defecte*, de Manuel de Pedrolo, sota la direcció de Joan Maria Gual; *Misteriós assassinat a Manhattan*, de Woody Allen, dirigit per Elisenda Roca (2006); *Pels pèls*, de Paul Pörtner, amb direcció d'Abel Folk, al Teatre Borràs (2007); *Boeing, Boeing*, de Marc Camoletti, dirigit per Alexander Herold i *Un tranvía llamado deseo*, de T. Williams, sota la direcció de Mario Gas (2010); l'any 2012 treballa a *El mercader de Venècia*, de W. Shakespeare, dirigit per Rafel Duran, al TNC; *L'ombra al meu costat*, autoria i direcció de Marília Samper i *Pàtria*, autoria i direcció de Jordi Casanovas, al TNC, també.

Abans d'estrenar *Bona Gent*, l'últim treball realitzat al teatre ha sigut *Dispara/Agafa tresor/Repeteix*, de Mark Ravenhill, amb direcció de J.M. Mestres, estrenat al Teatre Lliure.

Ruben Ametllé
Steve Grimes

Steve és l'encarregat de la cadena de supermercats "El dòlar" on treballa la Margie Walsh i de la qual està a punt de ser acomiadada. Li agrada jugar al bingo i això és motiu de bromes entre els seus companys...

Ruben Ametllé ha treballat a *Truca un inspector*, de J.B. Priestley, dirigit per Josep Maria Pou, al Teatre Goya (2010) i posterior gira per Catalunya i versió castellana i temporada al Teatro La Latina de Madrid amb gira espanyola inclosa. Altres produccions són: *Al Cel*, de Xavier Albertí Teatre Lliure (2009); *Julia Smells*, de Jordi Casanovas - Festival Grec 2009; *7 Nenes Jueves*, de J.C. Martel, Nau Ivanow (2009); *Lena Woyzeck*, Jordi Casanovas - FlyHard, Temporada Alta 2008; *Nunca estuviste tan adorable*, de Javier Daulte, CDN - La Villarroel (2008); *La Torre de la Défense*, Marcial Di Fonzo Bo, Teatre Lliure (2007-08); *Gènesi 3.0*, Carlos Wagner, Teatre Romea (Festival Grec 2007); *Metamorfosis*, Javier Daulte & La Fura dels Baus Expo Universal Aichi, Teatre Lliure i CDN (2005-07); *Obra Vista*, Jordi Prat, Sala Beckett (2005); *Agamennone*, Rodrigo García, Biennale di Teatro di Venezia (2004); Premi Ubú al millor espectacle teatral estranger vist a Itàlia (2004); *Bones Intencions*, Roger Bernat, Teatre Lliure (2003); *La historia de Ronald, el payaso de McDonald's*, Rodrigo García, Citemor 2002 - Festival d'Avignon 2004; *Bona Gent*, Roger Bernat, L'Atelier-Mercat de les Flors (2003); *A veces estoy tan cansado que hago estas cosas*, Rodrigo García, Festival de Sitges 2001; *Quédate con la copla*, Àngel Llàcer, El Llantiol (2000); *La Comèdia dels Errors*, Helena Pimenta, TNC (2000); *Susie*, Carol López, La Cuina (1999); *Jordi Dandin*, Oriol Broggi, Artenbrut (1999).

Carol Muakuku
Kate

Kate és la dona del doctor Mickey Dillon. És una dona afroamericana de classe alta, molt més jove que el seu espòs i amb ganes d'ajudar als més desfavorits.

Carol Muakuku és llicenciada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (2007). La seva experiència en teatre inclou les següents produccions: *La Sorepra de Meissen*, de Bernat Puigtobella. Teatre Alegria de Terrassa (2011); *Marburg*, de Guillem Clua. Dir. Rafel Duran. Teatre Nacional de Catalunya (2010); *La Parella és*, de Josep-Pere Peyró Dir. Joel Fripp. TGB (Teatre Gaudí Barcelona, 2008); *Ventdavall*, de Jordi Basora. Dir. Jordi Basora. Teatre Capitol, 2008; *Matem els Homes*, de Manel Dueso. Dir. Norbert Martínez. Teatre del Raval, 2008; *Les Escorxadors*, de Sara Danels. Dir. Carme Portaceli. Teatre del Raval (2007); *Èric i l'exèrcit del Fènix*, de Víctor Alexandre. Dir. Pere Planella. Teatre Borràs (2007); *L'Hort dels Cirerers*, d'Anton Txèkhov. Dir. Joan Castells. Teatre Alegria de Terrassa (2006); *Matem els Homes*, de Manuel Dueso. Dir. Norbert Martínez. Teatre Artenbrut de Barcelona (2004). Premi extraordinari d'Interpretació de l'Institut del Teatre de Barcelona 2007. Premi Especial del públic a la millor obra a la IX^a edició de la Mostra de Teatre de Barcelona amb *Matem els Homes*.

Nies Jaume

Jean

Jean és una bona amiga de la Margie i l'anima a presentar-se a la consulta del doctor Dillon per demanar-li feina.

Amb una àmplia trajectòria a l'escena teatral barcelonina, destaquem el següents treballs on Antònia (Nies) Jaume ha participat: (2011) *Estimat Comadira*, amb direcció de Joan Ollé i Xavier Albertí. Festival Temporada Alta de Girona; *Ells no poden morir*, d'Oriol Vilanova. Direcció de Xavier Albertí. Amb Nora Navas i Sandra Monclús. Palau de la Virreina-Festival GREC; *La Rara Anatomia dels Centaures*, de M. Àngel Riera. Direcció de Pere Fullana-Iguana Teatre. Teatre Principal de Palma i Teatre Lliure. (2010) *Mort de Dama*, de Llorenç Villalonga. Versió de Rafel Duran i Marc Rosich. Teatre Nacional de Catalunya. Nominada als Premis Butaca per millor actriu de repartiment. (2009) *Extrems*, de W. Mastrosimone. Direcció d'Antonio Calvo. Teatre Principal de Palma. (2008) *N & N (Núria i Nacho)*, de Marc Rosich. Direcció d'Antonio Calvo. Sala Beckett. (2007) *No som beneït, és que estic enamorat*, de diversos autors i dramaturgia d'Albert Balasch i Antònia Jaume. Direcció de Nora Navas. Teatre de Petra, Teatre de Vilafranca, Casa Museu Llorenç Villalonga, Fira de Teatre de Manacor (Mallorca) i Museu Marès (Festival de Poesia de Barcelona). (2003-04) *4 D Òptic*, de Javier Daulte. Direcció de Javier Daulte. Teatre Lliure (Barcelona), Festival Temporada Alta (Girona), Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga i Institut Contemporany Arts (Londres). Premi Butaca al millor espectacle de petit format.

Àngela Jové

Dottie

Dottie és la llogatera de la Margie i la persona que li cuida la filla discapacitada. És una persona interessada que només es preocupa per la Margie perquè li ha de pagar el lloguer.

Àngela Jové va iniciar la seva carrera professional el 1974 formant part en diversos grups independents de teatre i des de llavors destaquem: (2012) *Prime Time*, de Paula Blanco i Martí Torras Dir. Martí Torras; *Hedda Gabler*, de Henrik Ibsen Dir. David Selvas -Teatre Lliure-Teatro de la Abadia; (2011) *Gertrude Stein i una senyoreta de companyia*, de Win Wells. Dir. Josep Costa; (2010) *Electra*, de Sòfocles Dir. Konrad Zschiedrich. - Teatre Akadèmia; (2009-08) *Entremés de dos estudiants* Dir. Ibán Beltrán. *Jaula*, de Itziar Pascual Dir. Ricard Gàzquez- Teatre Tantarantana. *European House*, Dir. Alex Rigola. - Teatre Lliure - Gira Internacional; (2007-06) *Ricard III*, de W Shakespeare Dir. Alex Rigola - Teatre Lliure - Teatro Español - Gira Internacional. *Santa Joana dels escorxadors*, de Bertold Brecht Dir. Alex Rigola - Teatre Lliure - Gira Internacional. *Otel·lo*, de W Shakespeare Dir. Carlota Subirós - Teatre Lliure - Teatro Español - Gira Internacional. (2007-2005) *Les tres germanes*, d'Antón Txèkhov Dir. Helena Munné - Premi Festival Torrejón de Ardoz. (2005) *El diable compartit*, de Fabrice Melquiot. Dir. Roberto Romei; (2005-04) *Flor de otoño*, de José Ma Rodríguez Méndez. Dir. Josep Costa. Ha rebut el premi "Amic del Prat 1998" en reconeixement a la seva trajectòria professional així com el premi Alex Gorina per la seva interpretació a l'obra "El diable compartit".

teatregoya**CODORNÍU**
direcció: josep maria pou

Bona Gent

Funcions prèvies a partir del
16 de març
Estrena, el 18 de març. Teatre
Goya Codorníu

Horaris

De dimarts a divendres, 21 h
Dissabtes, 18 h i 21 h
Diumenges, 18 h

Preus

de 30,5 a 32 euros

Punts de venda

Taquilla Teatre Goya Codorniu
Ara compra las teves entrades
www.teatregoya-codorniu.cat
el servei de Tel-Entrada
de Catalunya Caixa
www.telenentrada.com
902 10 12 12

Grups

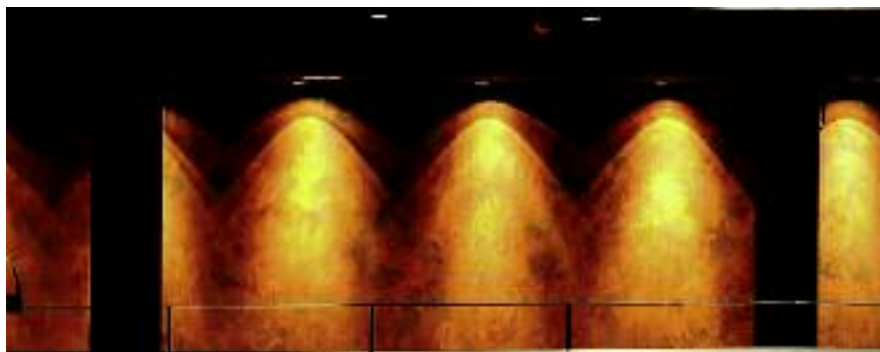
Promentrada
www.promentrada.com
93 309 70 04

Producció

FOCUS

Contacte Premsa Teatre

Blanca de Carreras
Jordi Bou
93 309 75 38
premsa@focus.cat

info@teatregoya.cat
teatregoya-codorniu.cat

teatregoya**CODORNÍU**
direcció: josep maria pou

Joaquín Costa, 68
08001 Barcelona

Patrocinador

DESDE 1858
CODORNÍU

CatalunyaCaixa
Caixa Laboral i Teatre i Música **CX**

Institucions

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

Ajuntament de
Barcelona

GOBIERNO DE ESPAÑA
MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE **inaem**

Mitjans de comunicació

el Periódico

TR3SC **3**

Patrocinadors fundadors

Coca-Cola **LAVAZZA**
ITALY'S FAVOURITE COFFEE

MORITZ **Viladrau**